

Crònica de teatres

«Los semidioses»

El que escriu aquestes ratlles és un antitauròfil impenitent.

A l'escalf dels idealismes de la seva adolescència es varen despertar en el seu cor totes les repugnancies per aqueixa festa barbra, i d'aleshores ençà les ha tingudes sempre presents en la protesta.

Quan la campanya de l'Eugeni Noel va sentir encara més fàstig, perquè la idea anti-flamenquista es va prostituir en l'arrivisme d'un baix histrió.

Tot perquè l'influència que, al nostre entendre, exerceixen les curses de braus en la vida nacional és una de les que més principalment produeixen el seu lamentable estat actual.

Creient això, és natural que'ns dolguem de tot desviament o desacert en aquesta campanya.

Realitzar-la per aconseguir una popularitat interessada o vanitosa, en termes que no donguin a la nostra raó la força que positivament té, és malmetre-la i enfeblir-la.

Quelcom d'això té l'obra que en Morano ens va donar el dilluns darrer al Romea.

Es un al·legat en contra del vici de la toreria, que porta l'enfebliment de tots els sentiments nobles i sants, i l'oblid, amb ells, de l'amor a la patria.

Està constituït, aquest informe en tres actes, per tots els punts de vista, per tots els tòpics i per totes les consideracions que de quinze anys ençà han corregut de boca en boca de tots els catalans antitauròfils.

Molt han tardat a Madrid, a adonar-se de que són adorats els toreros i postergats els mestres, i de que al mateix moment que s'ensorrava la nostra esquadra en el mar de les colònies s'omplien les places de toros de la metròpoli.

Però se n'han adonat a la fi, fins a plasmar-se la observació en el teatre, i essent rebuda amb èxit sorollós, i ho havem de celebrar i aplaudir.

La llàstima és que l'autor de la obra, en Frederic Oliver, no hagi recullit aquest estat d'ànim públic amb prou gràcia de poeta i de dramaturg per a tornar-lo al mateix públic com una força de saludable reacció.

Es això que hem dit: no's dona a la nostra raó tota la força que té i queda un xic en descrèdit i en ridícol, a part que resulta ineficaç.

Com que no hi ha en aquesta tragicomèdia la emoció que ha de donar-li el sentiment d'un poeta, ni està desenrotllada la actuació dels personatges per una observació psicològica, resulta tot inversemblable i exagerat.

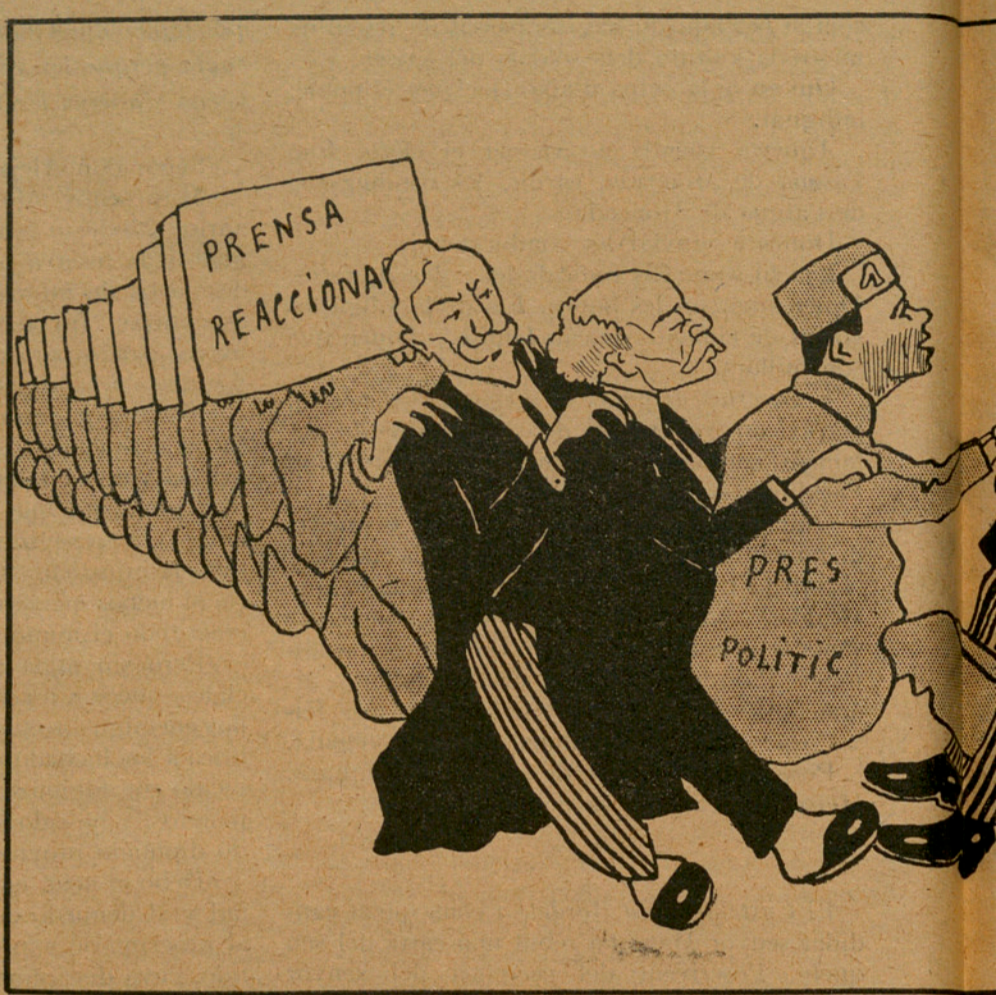
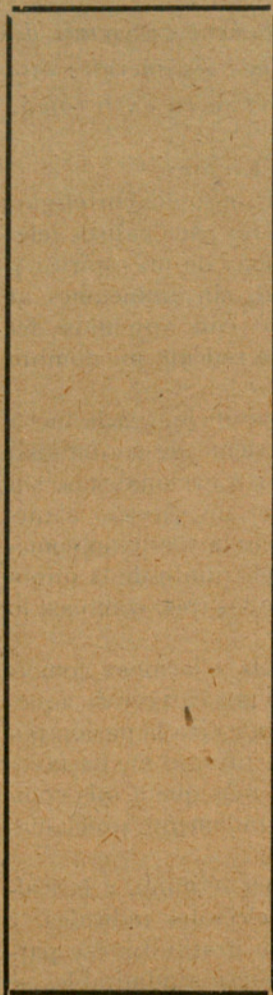
La gent creu que allò no és veritat, i en conseqüència dedueix que la afició a les curses de braus i la adoració als toreros en realitat no constitueixen cap mal important.

Si al menys la part de pura discussió sobre l'assumpte que inspira la obra estigués dotada d'arguments de bon efecte i es desenrotllés amb aquella sobria i brillant precisió que'l teatre exigeix, s'hauria lograt quelcom.

Però no tant sols no hi ha això, sino que ni la part de sentimentalisme a que's presta la intervenció de l'amor maternal s'adeuix amb el profit que l'autor en podria treure.

I això que hi ha entre-mig coses ben aprofitables que acrediten en el senyor Oliver veritables dots de dramaturg, encara que no ben acondicionades.

L'aprofitar aquell contrast del problema de

NOTA DEL DIA

Aveiam qui ce

la emigració per a solucionar racionalment i agradosament un punt de tècnica escènica, i la rítmica repetició poemàtica de l'episodi del protagonista, quan queda ferit a bord del *Vizcaya*, denoten una aprofitable experiència teatral.

No obstant, s'ha d'aplaudir la bona intenció, fallida per poc alcanç de la ploma que prengué aquest assumpte per a objecte de la seva tasca generosa.

Fa un quant temps que'ls autors castellans es decanten cap al teatre d'idees, i el públic els segueix amb entusiasme.

Després de la bona acollida dispensada a *La garra*, ha vingut a demostrar-ho l'èxit assolit a Madrid per *Los semidioses*.

Això pot salvar al modern teatre castellà de la decadència que'l menaça en el camí que havia emprès de la frivolitat i la lleugeresa massa insistent i constant.

I pot també contribuir a la obra de millorament social que s'inicia per tot Espanya, amb més o menys acert, i que ha d'esser des del teatre des d'on s'ha de realitzar amb resultats més immediats i fructífers.

Per això s'ha d'aplaudir la bona intenció de l'autor de la obra que'ns ocupa, i hem de lamentar, per la mateixa raó, que a l'estrenar-se a Barcelona no hagin ajudat als seus bons efectes els artistes que la representaren.

La companyia den Morano és senzillament detestable.

No sabem comprendre com se parla tant sovint de males companyies catalanes, quan es presenten actors castellans com aquests i són tolerats.

Lo que hi ha és que en Morano paga, amb escriu, amb el seu gran treball, la deficiència.

En Morano és un dels millors actors espanyols contemporanis en tots conceptes.

Pertany a la que podríem dir-ne escola

del nostre Borràs, al qual no imita ni iguala, però sab emular amb un honest respecte a la pròpia personalitat.

Per a ell sol es pot ben dir que foren els nodridíssims aplaudiments amb que's coronaren tots els finals d'acte d'aquesta estrena i les entusiàstiques interrupcions promogudes per les escenes en que hi juga el seu paper.

Ben sincera i afectuosament unim les nostres a aquestes merescudes manifestacions d'admiració i simpatia.

SUPER

b'Ajuntament davant l'alcalde

Quan aquest número s'acaba de compaginar, ve a nosaltres la nova d'haver acordat l'ajuntament un vot de censura per a l'alcalde, per l'actitud que adoptà davant del Consistori no posant el «cumpleixis» a l'acord municipal autoritzant el trànsit rodat pels dies anomenats *sants*.

Fins aquí molt bé. Però, i després, què? El senyor Boladeres seguirà com fins ara en el silló presidencial, si no amb la complacència, amb la tolerància de tots?

Es que tot s'acaba amb un vot de censura? Es que devem esperar que'l temps ho esborri tot, i després segueixi com si aquí res hagués passat?

Els nostres regidors tenen la paraula.

L'Amistat i l'Amor són el signe de la personalitat infinita, de la llibertat creatriu, de la presència de la Divinitat en nosaltres.

NOVALÍS